

Both Balázs

A Bak jegyében

Ne faggass csillagképeket
a kobaltkék levegőben –
tizenkét állatövi jegy
sem fog vallani felőlem.
De szólnak rólam, ha hallod,
Schubert dalai, Rilke egy verse,
anyám mosolya a márciusi
napfénybe rejtve.
Ha megmintáznád az arcom,
ki tíz éve lettem árva –
ne nézz a tájfun szemével.
Ne szólíts kiáltva.

Monológ egy kőfal előtt

Vadrózsa! Csupa láng vagy – szárad,
szirmod lobogva kitör a rácson.
Szépséged előtt sokan megállnak,
de én tüskéid is megcsodálom.
Fejed reggeli fénybe mártva,
a kristálykék nyári égbolt tiéd –
üzenet léted, mint a kőtábla:
Isten ajkáról küldött ígék.
Kívül az időn, fénylik a csend.
Zöld és tűzvörös tengerre látok.
Mondd, rózsá, letörhet jövőt, jelent
a kőfal, vasrács, drótakadályok?

BOTH BALÁZS (1976) költő, író. Sopronban él. Utóbbi kötete: *Üres ég alatt* (2022).

Aszkéta

Jelenlétedben melegszen –
gyík, a napfényes kövön.
Zsoltárt énekel helyettem
szívem falán az öröm.

Ha elvonulsz, a csend süket.
Árnyakat úz az ima.
Felmutatnak az örület
hósapkás csúcsaira.

Villon utolsó imája

Zsoltárok, imák, könyörgések –
mit mondhatnék neked?
Jelenléted híján a lélek
nem kap lélegzetet.

Útszélre vetett macskakölyök
az éjben éhesen nyávog –
felettem szénsötét ég dörög,
és villámlik a hiányod.

Római nő dala

Ha akarod, a szikrázó penge.
Körvonal, sejtés, névtelen titok –
lobbanthatsz zöld tűzfényt a szemembe:
ablakot nyári erdőkre nyitok.

Minden rajtad áll: hó szakad éjjel,
jégcsap az ágon, ködszürke madár...
Ha vársz rám, epret érlelő fényvel,
térdre roskad előtted a halál...